

Foto: František Falta - Člověk a víra

Ordinace – račte vstoupit!

OTEČ ZDENĚK DRŠTKA

Ted' si asi, vážení a milí kolegové, myslíte, že si z vás dělám legraci. Nebo že si pletu časopis pro ministranty s nějakým lékařským zpravodajem. Anebo že jsem se rozhodl pokračovat v rozboru pomazání nemocných z minulého čísla.

Není tomu tak. Pravda, v češtině bývá běžně slovo „ordinace“ používáno pro pracoviště praktického lékaře – tam chodíte s rýmičkou či dalšími smrtelnými nemocemi, tam si vás prohlédnou, když potřebujete potvrzení třeba do autoškoly, tam chodíte (nebo ještě lépe nechodíte) žebrot o omluvenky... V jiných jazycích tomu tak není. Kdybyste se například v anglicky mluvících zemích ptali na „ordination“, asi by se místní pan doktor divil, proč ho chcete světit na kněze.

A to už jsme doma! Ted' už si rozumíme. O kněžském (a také jáhenském či biskupském) svěcení jsme už jistě slyšeli. V latinských církevních textech se pro ně ovšem používá výraz „ordinatio“. Pročpak?

Tato svátost příslušného člověka, svého nositele, svým způsobem proměňuje a určuje ke konkrétní službě, a to službě zaměřené na vedení a neustálý růst Božího lidu. Tato služba může mít různé podoby a její vykonavatelé tedy přijímají různý stupeň této svátosti. A podle jednotlivých úkolů a služeb jsou jednotliví vysvěcení služebníci zařazeni do určitého společenství, určitého stavu – do sboru biskupů, kněží nebo jáhnů. Latina pro tyto jednotlivé stavy používá výraz „ordo“; a svátosti, jíž je člověk přivtě-

len ke konkrétnímu „ordo“, se proto říká „ordinatio“, česky bychom řekli „ordinace“.

SVÁTOST TROJROZMĚRNÉHO VZTAHU

Je dobré to vědět – lépe si totiž uvědomíme, že tato svátost s sebou nese nové, nově vytvořené mimořádné vztahy. Jedním z nich je vztah k ostatním nositelům této svátosti: žádný jáhen, kněz ani biskup není samostatná jednotka, izolovaný jedinec. Jinými slovy: „Žádný kněz není ostrov.“ Jsem-li knězem, znamená to, že patříím ke kněžskému společenství, kněžskému sboru, takřčenému „presbyteriu“.

A totéž platí pro jáhny i pro biskupy. Třeba si vzpomenete, že jste někdy o Velikonocích slyšeli jáhna zpívat chvalozpěv na velikonoční svíci, tzv. Exsultet. V něm zaznívají slova: „On mě bez mých zásluh milostivě přidružil ke sboru jáhnů.“ A sbor biskupů je podle učení církve nástupcem společenství apoštolů a v jednotě se svou hlavou, římským biskupem, je také nositelem nejvyšší a plné pravomoci nad celou církví (viz KKC 883).

ROZMĚR ČÍSLO DVĚ

Kromě toho je zde zvláštní vztah mezi vysvěceným služebníkem – jáhnem, knězem, biskupem – a Božím lidem, který mu byl svěřen a kterému byl svěcen. V listu Židům se dočteme: „Každý velekněz je brán z lidu a bývá ustanoven pro lid v jeho záležitostech u Boha, aby podával dary a oběti za hříchy. Protože sám je stejně podroben slabosti, je schopen cítit s chybujícími a bloudícími.“ (Žid 5,1–2) Papež

František opakovaně zdůrazňuje, že „pastýř má být cítit ovčemi“, že jáhen, kněz i biskup prožívá s těmi, které mu Bůh dal, jejich radost i naději, smutek i úzkost.

Velice trefně to vystihl sv. Augustin: „Čeho se obávám při této biskupské službě? Aby nás netěšilo víc to, co je na ní nebezpečné tím, že nám přináší čest, než co je na ní plodné pro vaši spásu. Ale když mi nahání hrůzu, čím jsem pro vás, těší mě to, čím jsem společně s vámi. Neboť pro vás jsem biskup, s vámi jsem křesťan. To první slovo označuje povinnost, kterou jsem vzal na sebe, to druhé milost. To první označuje nebezpečí, to druhé spásu.“

A DO TŘETICE...

Rozhodně nikoli v poslední řadě – jak říkají Angličané, last, but not least – je vztah k Bohu. Úkolem biskupa a kněze je zpřítomňovat, svým způsobem „ztělesňovat“ Krista přítomného uprostřed Božího lidu coby jeho Hlavy. Jáhen pak ve své službě představuje Krista, který „nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil“ (Mt 20,28) a který říká: „Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník.“ (Jan 12,26)

Někdy mě jímá závrať, když si to domyslím. Někdy je mi stydno, uvědomím-li si, jakým jsem Kristovým reprezentantem. Ale někdy si uvědomím, že ten, který mě povolal, je „Bůh vždycky větší“ – větší než moje slabosti, větší než moje hlouposti, větší než moje neschopnosti.

Naštěstí.

